

. . . Шестъ баталиона и шестъ орджия въ Ловечъ! И защо, Боже мой, ние сме поставили тази бригада въ Ловечъ? Каква поддръжка би могаль да очаква отъ нея Османъ-паша, който и безъ това разполагаше съ твърдѣ малко сили! — Дали това е било за обезпечение на своето отстѣпление въ случай на несполука? Но възможно ли е да си прѣдстави човѣкъ щото толкова малката Плъвенска армия да отстѣпва съ фланговъ маршъ къмъ Ловечъ?

Най-сетнѣ, военния човѣкъ никога не би трѣбвало да изгубва своята свобода на дѣйствиe всрѣдъ подобни едни подробности отъ второстепенна важность; най-напрѣдъ трѣбва да се мисли за побѣдата, а слѣдъ това вече и за възможността да бждемъ разбити. А за да побѣдимъ, трѣбва да разполагаме до колкото е възможно съ повече сили тамъ, гдѣто ще трѣбва да се разыграе великата драма!

Да остави една цѣла бригада въ Ловечъ. — това значи да се прѣдположи, че Османъ-паша ще напусне своя естественъ пътъ на отстѣпление (шосето София—Орхание—Плъвенъ) и да се допусне, че Османъ-паша битъ, ще успѣе да се изплъзне отъ рѣцѣтъ на руската армия! Не! тази бригада е била оставена въ Ловечъ сигурно подъ влиянието на *духа на разпиляването на силитѣ*.

Да се повърнемъ пакъ къмъ започнатия разказъ на полковника Вонлярлярски.

«Въ 8 ч. и 45 м. генераль Веляминовъ донесе, че билъ принуденъ да се развърне въ боенъ редъ прѣдъ Гривица и че турцитѣ тъкмо що открили огънь. Генерала поставилъ Козловския и Тамбовския полкове въ бойната часть, а Пензенския въ резервъ.